ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Odpadlik.pdb

PDB Name: Neff - Odpadlik
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff
Odpadlík

1.
Luigi otevřel oči. Strukturou vzduchového potrubí sedmé sekce trubicového křižníku Princ Albert k němu doléhaly znepokojivé šramoty. Nevšímal by si jich, kdyby se ozývaly jinde a jindy, a dokonce kdyby je zaslechl někdo jiný než Luigi, odezněly by, aniž by naslouchajícímu zvedly hladinu adrenalinu v krvi. Luigi byl čaroděj - učeň, navíc zamilovaný právě do tohoto křižníku, admirálské lodě třetí hvězdné flotily. Znal ji dopodrobna, tak důvěrně, že s ní takřka splýval. Nemusel si opakovat: tyhle zvuky sem nepatří. Nepotřeboval berličku slov. Nepatřičnost zvuků vnímal skoro fyzicky, jako kdyby ho komár štípnul do nohy a zasažené místo svědilo. Byly prostě v něm. Vnímal to, jako kdyby se mu někdo štrachal v Eustachově trubici.
Ležel na zádech, ruce a nohy roztažené jako mučedník přitlučený k ondřejskému kříži. Světlo dovnitř pronikalo zdola, zamřížovaným otvorem pro výměnu vzduchu. Kdyby zvedl ruku, dotkl by se svazku optických kabelů, obalených žlutým plastikem. Přenášely data, tuto opojnou látku, která živila každého čaroděje. Luigi tiskl dlaně k vulgárnímu keramitu vzduchového potrubí a snažil se vyčíst z chvění drsného povrchu, jaká data uhánějí světelnou rychlostí atomární strukturou skleněných vláken. Zábava? Možná. Spíš obřad, Luigi byl čaroděj. Nebo spíš milostný akt. Luigi byl zamilovaný čaroděj.
A do toho pořád ty šramoty.
Zamračil se.
Aktivoval implantát vsazený blízko míšnímu systému nedaleko křížového obratle. Nechal si promítnout na sítnici základní údaje o režimu lodě. Co dělá posádka? Osmičlenná směna byla na místech určení, odpočívající směny a náhradníci byli v obytném a rekreačním sektoru, cestující a přepravci neopustili přepravní sektor. Nespěchal. Ověřil si pozici každého z nich. Všichni byli na těch místech, na kterých se dalo předpokládat, že budou. Žádný nešramotil v tomhle koridoru.
Implantát už stačil šramoty analyzovat a bezpečně je určil jako lidské kroky. Někdo kráčel koridorem. Neznámý tedy nepatřil ani k posádce, ani k cestujícím, ani k přepravnímu personálu.
Byl to cizinec, vetřelec, možná černý pasažér, jako byl on sám.
Následoval šok ne nepodobný fyzické bolesti.
Něco se stalo.
Luigi si přestal všímat nějakých hloupých šramotů. Tohle bylo mnohem vážnější! Stalo se něco strašného!
Série impulzů proběhla informatickým systémem lodi a implantát je zachytil.
Hrome, tohle bylo kompletní narušení řídících systémů! Luigi se posadil tak prudce, že hlavou vrazil do podvěšených kabelů. Srdce se mu roztlouklo. Ve zlomku vteřiny se loď ocitla v postavení organismu, zasaženého nervovým jedem.
Co se mohlo stát?
Luigi se pokoušel uklidnit bouři ve své mysli.
Zasáhli čarodějové... napadlo ho. Zasáhli, ne proto, aby ublížili lodi, nýbrž aby potrestali jeho. Odpadlíka.

2.
Velký Satan. Cromagnonec. Godzillka. Černý netopýr. To byla jména nejvýznamnějších členů gildy čarodějů a on, obyčejný učeň, Luigi bez jména zasvěcence, by se jim rád vyrovnal a zařadil se mezi ně a získal také jméno, označení hodnosti. Jaké jméno by si přál nosit? O tom by nerozhodl on sám. Ne snad, že by o něm neměl představu. Chtěl by, aby mu říkali Zlatý krokodýl. Nedokázal by vysvětlit, proč chová ke krokodýlům zlaté barvy sympatii, prostě, takové jméno by mu vyhovovalo. Nikdy se nikomu z gildy nesvěřil. Žádný Čaroděj není zvědavý na přání či nepřání obyčejného učně!
Od okamžiku, kdy se vloudil na palubu Prince Alberta, věděl, že nikdy nezíská jméno. Skutečný čaroděj nesměl poskvrnit svoji čest tím, že by někdy na vlastní oči spatřil některou z trubicových lodí, tento nejnádhernější exemplář technologické fauny známého vesmíru. Natož aby se jí dotkl. A proniknout dovnitř, to bylo cosi horšího než matkovražda.
Znamenalo to vraždu snu.
Čaroděj se musí držet ve stínu a v povzdálí. Musí vnímat loď, předmět své lásky a svého zájmu, bezvýhradně "online", právě tak jako Bůh se skrývá v nezjistitelné dimenzi jsoucna a neposkvrňuje svoje božství dotykem s obyčejnou

hmotou. Jako se čaroděj-učeň snažil stát se skutečným čarodějem obdařeným jménem, čaroděj se jménem netoužil po ničem jiném, než po božství. Nemluvilo se o tom mezi nimi, všichni to věděli a vnímali. Věřili, že čaroděj, který dojde dokonalosti, dokáže stvořit trubicovou loď pouhým aktem kreativní vůle. Snad se to i některému podařilo. Občas některý z velkých čarodějů zmizel. Malověrný laik by se mohl domnívat, že ho prostě chytila policie, vyrvala mu implantát z těla, přeformátovala sítnici a vymyla mozek. Pravověrný věřil, že došlo k velké konverzi a z čaroděje se stal Tvůrce lodí nebo také Stvořitel. Takto zmizel Fénix a rok před ním Uzurpátor. Už nikdy o nich nikdo neslyšel.
Luigi se nestane nikdy skutečným čarodějem, nestane se Zlatým krokodýlem, natož aby se stal Stvořitelem.
Jeho prokletím byla fyzická láska. Věděl to o sobě už dlouho. Jeho znalosti a schopnosti byly veliké, dosahovaly úrovně čarodějů a takto vybaven by se kdykoli odvážil podstoupit Velkou zkoušku, nezbytnou k zasvěcení do vyššího stupně. Jenže ho ochromovala touha po fyzickém dotyku. Součástí zkoušky bylo i Pokušení, zavedli by ho do míst, odkud bylo vidět do hvězdného doku, a on věděl, že by neodolal a sejmul hedvábnou roušku, aby mohl vidět Ji, kteroukoli z lodí.
Před třemi dny ho vyzvali, aby se dostavil ke zkoušce.
Proto utekl.
Proto se ukryl zde, na Princi Albertovi, protože věděl, že je to jediné místo, kde ho nemohou dopadnout.
Počítal s tím, že se o útěku dozvědí a že odhalí jeho skrýš. Věděl, že ho proklejí.
Nenapadlo ho však, že jejich nenávist vůči odpadlíkům půjde tak daleko, aby zasáhli loď.
Byl pouhým učněm a nemohl tedy vědět, jak přemýšlejí čarodějové a jak silné jsou jejich vášně.

3.
V úzkém prostoru potrubí poskládal své hubené údy, takže teď klečel a opíral se dlaněmi o podlahu.
Loď se chvěla, jako by měla zemřít. Její nervový systém ochrnul. Neviděla a neslyšela, nevnímala sama sebe, změnila se v mrtvou hmotu vrženou do para-rychlosti nadsvětelného hvězdného pohybu. Bylo zde obrovské riziko destrukce... Jestliže ochrnutí zasáhne i pohybovou sekci, zkrocené síly se uvolní a soustava hmoty a vůle se promění v záření.
Luigiho napadlo, že by mohl Prince Alberta zachránit.
Zhluboka se nadýchl, aby se uklidnil, a částečky zvířeného prachu ho zalechtaly v nose.
Znamenalo by to utkání s tím (nebo s těmi), kdo loď ochromil!
To už by nebyl pouhým odpadlíkem... znamenalo by to otevřenou vzpouru proti gildě čarodějů!
"Uvažuj, uvažuj, uvažujuvažujuvažuj..."
Cvakaly mu rozčilením zuby.
Bouře v mysli utichala. Byl znovu schopen logické úvahy.
Vždyť je to nesmysl... uvědomil si. Gilda čarodějů by samozřejmě dokázala ochromit kteroukoli loď flotily. Ovšem před tím, než se to stalo, byly slyšet šramoty, kroky někoho cizího! Někdo cizí je na palubě! Určitě to není nikdo z gildy. Kdo jiný tedy přichází v úvahu?
Komando...
Toto slovo se vynořilo z nicoty a zářilo teď Luigimu před očima jako neonový nápis.
Když to nebyli čarodějové, mohli loď ochromit jenom členové zločinecké skupiny, která si říkala Komando.
Ne, ne, nenenene...
Ale ano.
Teď jasně slyšel kroky.
Blížily se.
Po čtyřech se přisunul k zamřížovanému průduchu. Sklonil hlavu.
Chodbou pod ním procházeli dva muži. Kráčeli pomalu, obezřetně, energetické zbraně připravené k palbě. Měli na sobě černé overaly, doplněné koženou vestou s bohatým stříbrným kováním.
Byli to první piráti, které Luigi v životě spatřil.
A taky poslední, protože ten, kdo je uviděl, musel být sám pirát, anebo oběť určená k záhubě.
Úžas, úděs, úžasúděs...
Poznání.
Co kdybych se k nim přidal?
Zazdálo se mu, že v potrubí vzduchotechniky vyšlo slunce.

4.
Pokoušel se uklidnit mysl a popřemýšlet o svém nápadu. Kroky obou členů Komanda odezněly, když se Luigi odhodlal. Ano, toto je rozumné východisko. Piráti jsou lidé jako každý jiný, podle toho, co bylo o Komandu slyšet, byla to v podstatě zase jen obchodní firma, v něčem dokonce podobná Společnosti, která hvězdné flotily legálně provozovala. Potřebují bojovníky, ovšem i kvalifikované operátory informatických systémů a každý učeň, o čarodějích se jménem nemluvě, by dokázal strčit průměrného informatika do kapsy u košile.
Mohl bych se jim hodit.
Uvolnil mřížku a spustil se do chodby. Pružně dopadl, zapéroval v kolenou a vstal. Naslouchal. Vykročil směrem, kudy odešli ti dva v černém. Prošel propustí a ocitl se na křižovatce. Zaslechl hlasy. Před očima se mu promítla topografie sektoru. Hlasy zaznívaly od modré výtahové šachty. Ano, informatika byla zasažena, ovšem výtahy fungovaly. Piráti museli udržet vnitřní dopravní systém lodi v chodu, aby ji mohli ovládnout. Bez výtahů a transportérů by byli uvězněni v sektorech trubicového křižníku jako v kleci.
Rozběhl se.

Chodba ústila do okrouhlé haly, jasně osvětlené velkoplošnými lumifory. V propusti se Luigi zastavil. Překvapilo ho, kolik je zde mužů! Povykovali, chechtali se, všichni stáli k Luigimu zády. Jeden se obrátil.
"Hej!" vykřikl.
I ostatní se otočili.
Luigi hleděl do blyštivých plošek emitorů.
"To není voják," poznamenal muž, který Luigiho spatřil první.
Tak tohle asi není intelektuální elita Komandos, napadlo Luigiho.
Parta nakupená u výtahové šachty vypadala na rváče a ožraly, byla to na první pohled spodina, surovci a bezpochyby i zabíječi. Někde museli být i jejich velitelé a Luigi by se samozřejmě raději setkal s někým, kdo měl rozhodovací pravomoc. Nu, stalo se.
"Jsem..." začal. Co jim má říct? "Jsem černý pasažér!"
Zachechtali se.
"My ti lístek neprodáme!"
"Chtěl bych se... přidat k vám."
"Co to žvaní ten kluk?"
"Jsem čaroděj, tedy učeň. Vyznám se v informatice. Umím řídit tuhle loď..." mávl kolem sebe rukou.
"Přej umí řídit loď, slyšeli jste to?"
Smích.
Luigi uměl ve skutečnosti mnohem víc, než loď řídit. Dokázal by ji opravit, kdyby bylo nutné, a taky zničit... kdyby byl dost silný, aby si dokázal vytrhnout vlastní srdce z těla.
"Chceš nám tedy pomáhat?" zeptal se jeden z mužů.
"Jo, to bych chtěl," řekl Luigi.
"Neblázni, Gozzo," ozval se kdosi káravě. "Víš, co říkal Mistr."
Mistr... postřehl to jméno Luigi. Zřejmě velitel. S tím se tak setkat!
"Víš, co mi může Mistr!" zavrčel Gozzo přes rameno. "Pojď sem, kluku! A vy ustupte!"
Gozzo byl zřetelně ramenatější a svalnatější než ostatní a na této úrovni fyzická síla platila za největší trumf. Muži uposlechli, i ten, který nabádal Gozza k rozumu, a udělali uličku.
Luigi, který pomalu přicházel ke Gozzovi a už už napřahoval pravici k pozdravu, strnul, když spatřil, co je na konci uličky těch děsných chlapů.
U dveří výtahu stála dívka asi osmnáctiletá, tmavovlasá, v obličeji bílá strachem. Chlapi na ní roztrhali šaty a ona si je teď držela oběma rukama u těla.
Gozzo ukázal na dívku.
"Načni ji."
"Cože?" nechápal Luigi.
"Načni ji, povídám. Přefikni ji. Ukaž, jakej jsi chlap."
Luigi začínal chápat, co mu Gozzo povídá. Ti muži... se ji chystali znásilnit a nyní jejich vůdce chce, aby on, Luigi, tu nechutnou proceduru zahájil.
"To přece..."
Gozzo k němu přistoupil a vzáhl ruku. Páchnul potem a alkoholem. Popadl ho za rameno a vlekl ho špalírem. Dívka na něho upírala tmavé oči. Na duhovce pravého oka mela zlatavou skvrnku.
"Dělej. Nebo tě zabijeme."
První chlapi se začali chechtat. Tak tohle je teda dobrej fór! Gozzo je klasa. Než sem ten ňouma přišel, houstlo mezi nimi napětí, kdo bude první, kdo holku načne a vypadalo to na rvačku. No a teď tu budeme mít místo průseru divadýlko, pochechtávali se.
Já... já jsem ještě nikdy... chtěl Luigi vykoktat. Gozzo ho vrhnul kupředu.
Luigi vnímal hrůzu čišící z té dívky.
A ještě něco vnímal.
Loď. Trubicový křižník Princ Albert. Vnímal loď jako sama sebe. On byl trubicový křižník Princ Albert. On cítil, jak z hlubiny vyjíždí pístová zdvižní, už je zde, za dveřmi, spatřil nitku světla.
Zapotácel se a padal s rukama napřaženýma přímo na dívku.
Nadšený řev.
Soustředil se. Přesně věděl, co dělá a co musí udělat.
Dotkl se velkoplošného spínače. To už cítil její vůni. Drahý parfém a ostrý pot vyděšeného zvířete. Dveře povolily. Oba vpadli dovnitř.
Řev změnil tóninu.
Luigi se bleskurychle ohlédl. Spatřil Gozza, jak sahá vedle dveří výtahu. Vytrhl ze závěsu velikou červenou sekyru, nástroj prastarý, leč stále ještě užitečný v případech, kdy důmyslnější a modernější nástroje zpravidla selhávají. Luigi nečekal, až Gozzo použije sekyry, a vypálil mu kop uširo-geri přímo na bradu. Trefil se. Byl to dobrý kop. Ještě dřív, než se - začal motat kolem gildy, Luigi se toulal a protloukal jak to šlo a taky se trochu pral. Naučil se to.
Gozzo se kácel nazad.
Byla to dobrá, přesná a hlavně tvrdá rána.
Dvě a půl vteřiny, tak dlouho se zavírají dveře výtahové šachty. Luigi to věděl.
Byl klidný. Díval se, jak Gozzo padá do klubka chlapů, někteří se ho pokoušeli zachytit, jiní se hnali s řevem kupředu, dveře se zavíraly, první z útočníků už napřahoval ruce...

Klap.
Dveře se nečekaně prudce zavřely a utlumily hulákání mužů, kteří zůstali venku.
To není správně... zavířilo Luigimu hlavou, mělo to trvat dvě a půl vteřiny... A přece se dveře zavřely o vteřinu dřív.
Zdviž se rozjela.
Dívka ho odstrčila od sebe.
Pořád ještě na ní napůl ležel.
Co se to stalo s těmi dveřmi? Jak je to možné? Možné? Možnémožnémožné?
"Jak se jmenuješ?" oslovila ho.
Vytrhla ho ze zmatených úvah.
"Nemám jméno," vyhrkl, jak byl zvyklý v gildě. Pak se opravil. "Promiň. Jmenuju se Luigi."
"Dál?"
"Dál už nic. Jenom Luigi."
Kdysi se nějak jmenoval, co na tom záleželo.
"Já jsem Sandra."
"Ano," řekl Luigi. Pohlédl na rej světel na displeji. Informatika se zbláznila. Ze světel nebyl moudrý. Musel by se napojit přímo na kabely.
Sandra se obrátila ke komunikačnímu panelu a začala vyklepávat číslo.
Luigi spis vytušil než rozpoznal ten kód a strnul.
"Tohle nesmíš, Sandro!"
"Myslíš?" ohlédla se na něho.
Na displeji se objevila tvář muže asi padesátiletého. Přísné oči, vrásky u koutků úst, to dodávalo muži výraz trvalé nespokojenosti. Když spatřil Sandru, zatěkal očima.
Luigi v něm poznal admirála Hauera, velitele flotily a velícího důstojníka této trubicové lodi.
"To jsem já, strýčku!"
"Ano, ano... Už jsem si dělal starosti. Máme nějaké nepříjemnosti..."
"Přepadli nás piráti!"
"Ano, ano... přepadení..."
"Je to úžasně vzrušující! Tohle je Luigi. Zachránil mě před... budu ti to vyprávět."
"Nemám čas..." řekl admirál chvatně, pak se podíval stranou a kývl. "Dobrá, přijď ke mně, děvenko."
Není sám, uvědomil si Luigi.
Stál zády ke stěně kabiny. Zdviž byla napojená na stále ještě funkční větev informačního systému. Luigi lačně nasával příliv svěžích informací do implantátu. Nedokázal si udělat úplný obrázek toho, co se v admirálově kajutě děje, nemohl kupříkladu do ní nahlédnout - systém optického dohledu byl ochromený ve všech sektorech, snad s jedinou výjimkou - komunikačního kanálu zdviže. Vnímal však klimatizaci a podle toho, jak pracovala, odhadl, že s admirálem jsou v kajutě přinejmenším dva lidé. Posunul se podle stěny tak, aby se ocitl mimo zorné pole objektivu. Pozvedl ruku ve varovném gestu. Dívka mu však nevěnovala pozornost.
"Jsi v pořádku, strýčku?"
"Ovšem. Proč bych neměl být?"
"Myslím, že by piráti...mohli být všude."
"Nesmysl. Moje sekce se udržela. Všechno mám pod kontrolou. Dělám..." opět ten pohled stranou, "dělám důrazná opatření. Moji lidé brzy zjednají pořádek. Teď už musím končit. Čekají na moje rozkazy."
Tma na displeji.
Tma v mysli.
Luigi cítil mučivý hlad po informaci. Byl zvyklý vnímat loď jako celek a teď si připadal, jako kdyby vnímal jen několik malých sektorů vlastního těla - malíček u levé nohy, lalůček ucha... Ostatní bylo mrtvé maso. Loď byla pro něho mrtvá, s několika ostrůvky informatického života.
"On lže," řekl.
Prudce se k němu otočila.
"Takhle nemluv o strýčkovi! Stará se o mne odmalinka. Je víc než můj...otec."
Poslední slovo vyřkla s trpkostí.
Luigi měl víc zkušeností s komunikací s trubicovými křižníky než s lidmi. Sandra však vyslala dostatečně silný signál. Tento kanál je uzavřený. O strýcovi se prostě bavit nebude.
"Nikdo není tak čestný! Je to skvělý člověk!"
Mluví neupřímně. Je to falešná informace, zahlcená šumem naděje zápasící s pochybností, říkal si Luigi.
Zdviž vklouzla do prostoru velitelské sekce.

5.
Zklamání Sandru rozložilo. Připomínala Luigimu dekomprimovaný skafandr. Dívala se na svého strýce a zdálo se, že se dívá skrz něho, jako kdyby někde na dně toho obrazu chtěla spatřit jiný.
Oba mladí lidé vešli do admirálovy kajuty a posuvné dveře za nimi zajely do rámu jako když dopadne čepel gilotiny.
Admirál seděl u stolu. Na kraji stolu si hověl muž v černém, strašidelně bílý - zbavil pleť veškerého pigmentu - připomínal příšerku ze starobylé tištěné knihy. O to barevnější bylo chlapisko, které postávalo opodál s rukama založenýma na masité hrudi. Ten chlap Gozzo, kterého Luigi zasáhl kopem uširo-geri do brady, byl střízlíček ve srovnání s tímto hromotlukem.

"To je moje neteř Sandra," představil admirál dívku muži v černém.
"Mistře!" napověděl hromotluk.
"...Mistře..." doplnil admirál bezbarvým hlasem.
Teď se Luigimu sepnuly ty správné obvody.
Tohle byl Mistr... Pátral v registrech obrazů, prodíral se jimi horečným chvatem, až se mu ten správný vynořil před vnitřním zrakem. Poznal toho člověka.
"Uzurpátor..." vydechl.
Tohle byl jeden ze zmizelých čarodějů... Jeho pověst zůstala jako vzpomínka na úspěšné zaklínání, jako zlatá záře nad obzorem. Uzurpátor byl jeden z nejlepších zasvěcenců, jaké kdy gilda měla. Potom zmizel. Říkalo se, že je mrtev, jiní věřili, že se stal Stvořitelem. Luigi o něm slýchal jako o legendě. Nikdy by ho nenapadlo, že se s ním osobně setká, a už vůbec by nehádal, že se přidal ke Komandu.
Mistr, dříve Uzurpátor, k Luigimu vlídně promlouval.
"Vím, kdo jsi. Odpadlík. Jmenuješ se Luigi. Mohl z tebe být dobrý čaroděj, Luigi."
Uznání z úst tak velkého muže Luigiho zahřálo. Pohlédl stranou na Sandru. Všiml si, že zlatavá skvrnka v duhovce jí zhasla. Rozmyla ji slza. Dívala se na svého strýce, který ji oklamal, pozorovala ho s bázlivým odporem, jako by se dívala na mrtvolu svého dětství.
"Děkuji, pane..." zašeptal Luigi. "Děkuji, že o mně... víš."
"Vím všechno. Nezapomeň, že jsem víc než pouhý čaroděj. Jsem Stvořitel!"
"Nezapomínám na to, Mistře."
Osobní strážce spokojeně pokývl. Měl rád, když se jeho pánovi projevovala úcta.
"Vloudil ses na Prince Alberta. Proč?"
"Miluju ho."
Mistr se usmál.
"Chceš ho? Dám ti ho."
"Jakže?"
"Loď patří Komandu... Potřebuju schopného čaroděje, aby ji řídil."
"Nejsem čaroděj... Jsem jenom učeň, a navíc odpadlík..."
"Já rozhoduju o tom, co jsi a co nejsi!" řekl Mistr ostře.
Admirál těkal očima z chlapce na muže a z muže na chlapce a nebyl ani mužem, ani chlapcem. Jestliže Sandra připomínala dekomprimovaný skafandr, on mohl být přirovnán k prázdnému papírovému sáčku.
"Co bude se Sandrou?"
Dívka pohnula rukou, nahmatala Luigiho dlaň a chytila se jí. Byl to doslova dětinský akt, projev bázně i důvěry. Tonoucí se stébla chytá a Luigi byl Sandře stéblem poslední záchrany.
"Admirál Hauer je cenné rukojmí a jeho neteř zvyšuje jeho hodnotu. Neboj se, Luigi. Nestane se jim nic špatného, pokud se Společnost zachová rozumně. Posadíme je do výsadkového člunu a vyšleme do mrazu. Společnost tak dostane hodinovou lhůtu. Když zaplatí výkupné, vrátí se zpátky a nic se jim nestane. Pošleme je na základnu a tím bude vše vyřízeno."
Dívka sevřela ruku. Stéblo. Nesmí jí proklouznout mezi prsty.
"Co když nezaplatí?"
"Zaplatí. Vím to. Jsem Stvořitel. Vím přece všechno."
Z Mistra mluvila sebedůvěra. Luigi rozuměl lodím, ne lidem. Tohle byl nepřehlédnutelný signál. Mistr věděl o něčem v pozadí.
"Tak dobře, řeknu ti všechno, Luigi," pravil Mistr a pousmál se při pohledu na dívčí ruku tisknoucí Luigiho dlaň. "Komando nenechává volný průchod náhodě. Jsme se Společností v kontaktu. Souhlasí s výkupným. Ovšem i Společnost má svoje interní předpisy. Nemůže zaplatit, když by nemohla doložit, že admirál byl v reálném nebezpečí. Chápeš? Musíme ho poslat do mrazu. Je to vlastně jen... záminka, aby Společnost mohla udělat to, co chce udělat. Jde o pouhou formalitu."
To znělo rozumně.
"Poletím s nimi," řekl Luigi.
"Cože?"
"Slyšel jsi dobře, Mistře. Poletím s nimi. Ano, souhlasím, zůstanu na Princi Albertovi a budu se o něho starat tak dobře, jak dovedu a vím o něm všechno... jak víš."
"Vím," přikývl Mistr.
"Potřebuješ mě a nebudeš mě chtít ztratit. Takže já jsem ta nejlepší záruka, že... formalita skutečně bude formalitou."
Mistr se zasmál, odlepil vyhublý zadek od hrany stolu, přikročil k Luigimu a napřáhl ruku.
Luigi se musel pustit Sandřiny dlaně.
"Správně. Nevěříš nikomu. To se mi líbí. Budeš dobrý velitel téhle lodě. Nesmíš věřit nikomu, ani mně, ani lidem, kteří ti budou podřízeni. Tak tedy dojednáno," řekl Mistr. "Poletíš s nimi. Až se navrátíte, odešleme pana admirála Hauera a slečnu Sandru domů a ty se ujmeš velení lodi. Jmenuji tě čarodějem. Tvoje jméno bude napříště Odpadlík. Je to čestné jméno, když jsem o něm rozhodl já."
Luigi si tím nebyl jist, raději by byl Zlatým krokodýlem. Neodvážil se však namítat. Budu velitel... budu velitel téhle nádherné lodi! Stiskl Mistrovu studenou ruku.
Nadšení v něm ochladlo.
Chtěl by ustoupit, neměl kam.

6.
"Strýček lhal... strýček mi lhal... zradil mě..." opakovala Sandra tiše.
"Máš pocit, že jsem tě taky zradil?"
"Ne," řekla rychle. "Zachoval ses statečně. Poletíš s námi."
Velitel eskorty se hněvivě ohlédl. Neřekl však nic. Instinktem raba vycítil, že ten mladý chlapík to má u Mistra dobré a není radno s ním zacházet jako s řadovým zajatcem.
Eskorta je dopravila do přístaviště výsadkových lodí. Člun už byl připraven k odletu. Šarlatový znak Společnosti mu zářil na stříbrném boku. Luigimu to přišlo poněkud komické.
Admirál Hauer šel dva kroky před nimi, lopatky stlačené k sobě, vystupovaly mu pod tmavomodrou tkaninou stejnokroje jako dva hrby. Na zátylku se mu ježily řídké šedé vlasy zvlhčené potem.
Z člunu vystoupili dva technici, následovaní...
Luigi poznal toho muže, který se opíral o velikou červenou sekyru jako o vycházkovou hůl.
Gozzo!
Hromotluk se zašklebil, když Luigiho spatřil, nadhodil sekyru a uchopil ji v polovině topůrka. Netvářil se však nepřátelsky.
"Kopeš jako kůň. Kde ses to naučil?" Gozzo mel na bradě zaschlou krev.
"Trénoval jsem," řekl Luigi, nespouštěje oči ze sekyry.
"Jsi rychlej. Opravdu hodně rychlej. Tak dobře, panstvo, můžete nastoupit. Kočár je připravenej. Osobně jsem na to dohlédl," mávl sekyrou, jako obřadník diriguje společnost zlacenou hůlkou s lesklou bambulí na konci.
"Bude to jen formalita," řekl Luigi Sandře.
"Věříš jim?"
"Ano. Potřebují mě."
"Já tě taky potřebuj u."
"To se nevylučuje."
"Chtěla bych... s tebou zůstat. Nechci odletět s ním."
Kývla bradou směrem k Hauerovi, který už vstupoval do člunu.
"Myslím, že to půjde zařídit. Prosím..."
Ustoupil, aby jídal přednost. Chystal se vejít za ní, když ho zachytila silná Gozzova ruka.
"Počkej ještě chvilku..."
Sandra vešla dovnitř. Gozzovi muži se drželi opodál.
Gozzo se rozhlédl. Byli sami, nikdo je neslyšel.
"Jsi v prdeli, kamaráde," řekl Gozzo Luigimu tiše.
Zesiloval stisk. Pořádně to bolelo.
"Já nejsem žádnej posranej čaroděj, ale základům řemesla rozumím. Přestavil jsem parametry paraprostoru. Hodinový let? Na to zapomeň. Máte půl hodiny a pak frrr... jste z paraprostoru venku a poletíte v mraze na vždycky."
Luigi okamžitě pochopil, co mu Gozzo sděluje. Přestavil parametry návratového poloměru! Standardně to byla hodina letu a s tím počítal Mistr. Teď je to půl hodiny. Třicet minut bude člun putovat k hranicím paraprostoru, v němž se pohybuje trubicový křižník. Pak hranici prorazí, ocitne se ve standardním mezihvězdném prostoru a to bude znamenat zkázu. Třicet minut! Jednání se společností... formální jednání... bude trvat určitě déle. Činovníci, s nimiž je Mistr ve spojení, budou předstírat jednání, budou je protahovat až na hranici... V devětapadesáté minutě devětapadesáté vteřině uvolní peníze a Mistr dá pokyn, aby Princ Albert přivolal svůj člun k sobě. Jenže to už bude pozdě... Člun už bude mimo dosah.
"Mistr tě zabije, až se to dozví."
Luigi se rozhlížel. Kdo všechno byl do spiknutí zapletený? Viděl kolem sebe výsměšné úsměvy. Ne, tihle chlapi Gozza nepodrazí.
"Bude to nehoda. Hvězdné plavby mají své oběti. Takže... šťastnou cestu na planetu Smrt!"
Postrčil ho, už jednou ho postrčil, když ho hnal uličkou rozvášněných upocených chlapů Sandře do náruče a dopadlo to jinak, než si představoval. Tohle byl opravný pokus.
Luigi vpadl do člunu a dveře se za ním zavřely. Zase tak zlověstně, jako prve v admirálově kajutě.
"Co ti říkal?" zeptala se Sandra.
"Nic zajímavého."
"Takže už nemůžu věřit ani tobě," řekla smutně.

7.
Luigi znal vnější pohled na trubicový křižník z třídimenzionálních animací. Spatřil ho samozřejmě i v doku, když se chystal proniknout nákladovým výtahem do jeho nitra, v ten den, kdy opustil gildu, přestal být učněm a stal se odpadlíkem, ještě s malým "o". Teď mohl pozorovat loď zvenčí průzorem výsadkového člunu.
Admirál Hauer se uvelebil v křesle a zamračeně na Luigiho hleděl.
"Udělal jste chybu, mladý muži. Spojil jste se s těmi zločinci! Půjde po vás policie všech světů," poznamenal.
"Styď se..." okřikla ho Sandra. "Po tom, co jsi udělal..."
"Co jsem měl dělat? Bylo to v tvém zájmu. Musel jsem tě přilákat k sobě. Byla jsi ve větším nebezpečí, než tušíš. Jsou to piráti, rozumíš? Ten jejich směšný Mistr nemá nad nimi takovou absolutní moc, jak se tváří. Před kým si myslíš, že ho ochraňují jeho bodygardi? Před jeho vlastní soldateskou, kterou se obklopil!"

Luigi přemýšlel a přitom na půl ucha poslouchal, co admirál říká. Nemohl mu upřít přinejmenším díl pravdy. Oddíl Komanda má přinejmenším dvě hlavy, Mistra a Gozza. A Gozzo se cítí natolik silný v kramflecích, že se odvážil zhatit Mistrovy plány.
"Mlčte!" poručil jim.
Admirál se po něm překvapeně ohlédl. Co ten kluk...
Ztuhl.
Tohle už nebyl kluk.
U pilotního pultu seděl čaroděj.
Autorita z něho sršela jako elektrické výboje. Dlaně opíral o ovládací senzory. Díval se na skříň vnějšího pohledu. Svazek šestnácti dvoukilometrových trubic, každá o průměru sto padesáti metrů. Kosmický kolos, kytovec, a přesto svými rozměry nepatrný, bližší mikrometeoritu než planetě, natož pak hvězdě.
Luigi se spojil s lodí.
Už ji zase vnímal v úplnosti. Přepad skončil a Mistr, kdo jiný by to mohl udělat, odvolal ochromovací programy.
Cítil ji. Byl lodí a ona byla jím. Hledal spojení s Mistrem. Jeho plán byl prostý. Najde Mistra a sdělí mu, co provedl Gozzo. Zabije tím dvě mouchy jednou ranou. Tedy, jednu mouchu doslova zabije Mistrovým prostřednictvím...
Nepochyboval totiž, že Mistr udělá s Gozzem krátký proces, až se dozví o sabotáži. No a Mistr stáhne výsadkový člun dřív, tak prosté to bylo. Nemá zájem na smrti admirála a jeho neteře, ani na smrti člověka, kterého jmenoval čarodějem, dal mu jméno Odpadlík a určil ho velitelem ukořistěné lodi.
Luigi pátral a po chvilce se ho zmocnil neklid.
Čekal, že narazí na Mistrovu stopu.
Když byl učněm a probíral se informatickými sítěmi Prince Alberta i jiných lodí flotily Společnosti, občas narazil na stopu jiného čaroděje, který tudy bloudil. Byl to vždycky zvláštní, vzrušující zážitek. Bylo to, jako když se proudnou vodou dere dravý lipan, voda jaksi ví o jeho přítomnosti, podává signály, že dravec je nablízku...
Mám ho, uvědomil si Luigi.
Chlad mu dolehl na duši. Vybavil si, jak studenou měl Mistr ruku, když mu tiskl dlaň. Teď se celý propadl do zimy.
"Jsem tady, Odpadlíku..." zaslechl Mistrovo volání.
Odkud? Odkud? Odkudodkud...
Soustředil se. Pohled na trubicový křižník, na jeho majestátní sektory planoucí duhovými barvami, se propadl do nebarevnosti nesvětelnosti neskutečnosti a byl tu jen Mistrův hlas a pak ho Luigi spatřil.
Až bude po všem, snad se dokáže rozpomenout, který z obvodů ochranného dohledu se mu podařilo inicializovat, cípkem mysli si uvědomoval, že to mohlo být protipožární čidlo, a že se mu podařilo donutit ho k rekonfiguraci z režimu infra do režimu viditelné části spektra.
Mistr ležel na podlaze, ruce a nohy rozhozené, jako kdyby byl přibit k ondřejskému kříži, zápěstí překroucená, aby se mohl dotýkat podlahy dlaněmi. Před ním stál Gozzo obklopený svými lidmi. Opodál spatřil Luigi mrtvolu Mistrova osobního strážce.
"Vidíš to, Odpadlíku..." doléhal z dáli Mistrův hlas.
"Jak víš, že vidím?" neubránil se Luigi překvapené poznámce, která v dané situaci neměla žádný smysl.
"Vím všechno. Jsem Stvořitel."
Gozzo otevíral ústa a něco říkal. Jeho muži se smáli. Gozzo v ruce držel obyčejnou sekyru.
"Připrav se, Odpadlíku," vysílal Mistr dlaněmi.
Já se mám připravit? Připravuje se přece Gozzo, napřahuje sekeru, v přísti vteřině sekne a rozpoltí Mistrovi hlavu!
"Učiním tě Stvořitelem..." syčelo Luigimu v hlavě.
Neskutečný obraz se rozzářil a Luigi pocítil prudký žár. Vycházel z implantátu u páteře a šířil se do celého těla. V záři mohl pozorovat pokračování toho příšerného děje. Gozzo dokončil nápřah a tnul. Sekyra proletěla prostorem.
"Já jsem ty..." naposled uslyšel Mistrův hlas.
Mistrova hlava pukla. Záře pohasla, avšak žár v Luigiho implantátu nepolevil.
Luigi začal křičet.
Pak ztratil vědomí.

8.
Probraly ho doteky a hlasy.
"Otevřel oči..."
Uvědomil si, že slyší Sandru.
Podpírala ho a pomáhala mu vstát. Poznal, že upadl na podlahu kosmického stroje, který se řítil paraprostorem do záhuby.
"Já sám," řekl. Vlastní hlas mu zněl cize. Jaksi všechno v něm bylo cizí. Nebyl to nepříjemný pocit. Napadlo ho, že tak nějak se cítí kosmický člun, když mu vymění motory za silnější model. Nebyla to tak absurdní myšlenka, jak by se snad mohlo zdát. On sám byl navyklý sdílet myšlení s informatickými sítěmi trubicových křižníků.
Vstal. Sandra si ho starostlivě prohlížela.
"Jsi v pořádku? Vypadal jsi děsně. Myslela jsem, že máš nějaký záchvat... Křičel jsi..."
"To je normální," bručel někde vzadu v kabině Hauer. "Důsledek nedovolených hrátek s informatikou. Říká se tomu zhroucení osobnosti. Cvok na palubě, to nám ještě chybělo."
Obrátil se k řídícímu pultu.
"Měl by sis odpočinout," říkala Sandra. Slyšel ji, avšak nevnímal. Její slova neměla žádný význam. Ani to, co říkal

Hauer, nemělo žádný význam. Náhle si uvědomil, co stojí na hierarchickém žebříčku významů nejvýš: čas.
Za dvě minuty třicet dva se jejich loď dostane na hranici paraprostoru, vypadne z něho a ocitne se na dráze bez návratu.
Gozzo přestavil parametry. K tomu bylo třeba složité aparatury, dílenského vybavení...
Umíš to i bez přístrojů, připomněl si Luigi. Jsi přece Stvořitel.
Usmál se. Bylo to tak prosté. Stačilo si pomyslet... Jako učeň i jako čaroděj bez obtíží dovedl údaje číst, nyní je dokáže měnit.
Stalo se.
Na displejích se udala jen maličká změna, jistě ji postřehl jen on. V jednom z okének se číslo 0:26 změnilo na 30:26, o vteřinu později na 30:25... Odpočet tedy pokračoval, získali dalších třicet minut.
Za tu dobu skončí vyjednávání se Společností o výkupném... Nesmysl! Gozzo ho bezpochyby přerušil, hned potom, co zabil Mistra. Luigimu se podařilo změnit konfiguraci, avšak tím jen oddálil záhubu.
"Sedni si, Luigi. Nemá smysl se o něco pokoušet. Musíme čekat. Slyšel jsi přece, co říkal ten chlápek, ten... Mistr. Vyjednají výkupné a stáhnou nás zpátky."
Nemělo smysl...
Nemělo smysl jí něco vysvětlovat. Říkat jí, co se stalo tam vzadu, na Princi Albertovi. Že jednání skončilo. Že Gozzo zabil Mistra. Tohle všechno bylo na docela spodním stupni žebříčku důležitosti.
Musím se vrátit.
Výsadkový člun letěl v automatickém režimu a nebylo ho možno řídit - tak ho nakonfigurovali. Luigi to prostě změnil jen tím, že si to přál.
Už podruhé se mu to podařilo a teprve teď tomu začal jak se patří věřit. Tak tohle byla schopnost vyhrazená pro Stvořitele! Já už nebudu lodě poslouchat... lodě budou poslouchat mne!
Uvědomil si, co se stalo: Mistr pár okamžiků před smrtí rekonfiguroval jeho implantát. Vložil do něj nové schopnosti. Nebo tam byly odjakživa a byly pouze nefunkční? O tom bude Luigi uvažovat později. Nyní musí obrátit loď.
Člun se vracel k Princi Albertovi.
Změna kurzu neunikla Hauerovi.
"Co to děláte, člověče?"
"Vracíme se."
"Nedostal jste pokyn! Nesmíme nic dělat na vlastní pěst."
Přestal ho poslouchat. Promýšlel další kroky, které udělá. Obraz křižníků se vrátil na displej. Byl vzdálen pětadvacet minut cesty paraprostorem.
Vyrušil ho dotyk, hrubý, agresivní.
Hauer ho popadl za rameno.
"Nařizuji vám..."
Musím se zbavit rušivého elementu, uvědomil si Luigi a dal pokyn své ruce, aby se sevřela v pěst. Vymrštil paži a zamířil pěst na Hauerovu bradu. Vida, napadlo ho. Druhá brada za jediný den, to je pěkná žeň.
"To jsi neměl dělat..."
"Proč?"
"Hrozně se pomstí. Víš, jaký je... Já to vím. Pochopila jsem, co je to za člověka, když... když mě tak hrozně oklamal."
Je to obyčejný admirál a nemůže Stvořiteli ublížit, napadlo Luigiho. Nepovažoval za potřebné o tom Sandru ujišťovat. Nepochopila by to.
Admirál se po úderu záhy vzpamatoval. Pokusil se na Luigiho vrhnout. Sandra ho zadržela.
"Ne!" křičela. "To nesmíš! Nesmíš... prosím."
"Já si to s ním vyřídím..." vrčel admirál. Sám sebe přesvědčil, že ustoupil naléhání své neteře. Nepřipustil si, že ho k tomu přiměl strach.
Dalších dvacet minut uplynulo v tichu.
Luigi přemítal a připravoval se na to, co udělá, až se dostane k Princi Albertovi dost blízko.
Co to znamenalo, dost blízko?
Nedovedl si odpovědět. Spoléhal na nově nabytou schopnost Stvořitele. Ta mu napoví.
A napověděla.

9.
Teď je ta správná chvíle.
Obraz Prince Alberta vyplňoval celou plochu skrínu.
Luigi vypnul v sobě to, čemu se říká vůle. Prostě konal, co bylo třeba dělat. Nedovedl by vysvětlit, co činí. Proč taky? Nikdo by to nepochopil.
Konfigurace... To slovo tak obyčejné a běžné mu najednou znělo jako tajemné zaříkadlo.
I trubicový křižník Princ Albert byl konfigurovaný. Kdesi v hlubinách jeho informatického systému byly zaznamenány údaje o tom, v jaké vzájemné poloze jsou ony dvoukilometrové trubice, z nichž je složen. Luigi údaje načítal, hodnotil a vydával příkazy.
Zaslechl užaslé vydechnutí.
Uvědomil si, že Sandra stojí vedle něho.
"Podívej," zašeptala. Ukazovala na skříň. "Loď se... rozpadá..."
"Já vím," řekl tiše. "Poručil jsem jí to."

Nejdříve zaparkoval všechny zdviže a zastavil transportní pásy a uzavřel přechody. Potom přerušil vazby mezi trubicemi. Svazek se rozvolňoval, dvoukilometrové válce o průměru sto padesáti metrů, až dosud přitisknuté, se od sebe vzdalovaly.
Dovedl si představit, co se na palubách Prince Alberta děje. Ječí tam poplašné sirény a všude planou šarlatová světla. Poplach nejvyššího stupně! Luigi si pomyslel, že to chce vidět, a viděl vše, co bylo třeba. Gozzo měl mezi svými lidmi několik takzvaných expertů, ti se pokusí zastavit ten nepochopitelný rozpad. Pak se obrátí na zajatce, na lidi z Hauerova personálu. Gozzo záhy zjistí, že nemá se svými lidmi spojení, že může komunikovat jen s muži, kteří s ním zůstali v trubici číslo osm, ve velitelské sekci. Kolik jich je? Luigi je viděl. Byli čtyři, a s nimi dva zajatci, shodou okolností technici. Mohl zjistit i jejich jména. Neudělal to, protože se o ně nezajímal.
V jeho mysli panoval doslova božský klid, zakotvený v neméně božském pocitu naprosté převahy.
Kdybych chtěl, uvědomil si, rozmetám Prince Alberta, vyšlu jeho trubice za hranice paraprostoru.
Neudělám to. Nechci. Pořád Prince Alberta miluji, připomněl si.
"Ty se usmíváš..." říkala Sandra užasle.
"Mám proč," řekl Luigi.
Teď nastala další ta správná chvíle.
Luigi, Stvořitel obdařený jménem Odpadlík, začal trubice přesouvat.
"To děláte vy?" uslyšel za sebou užaslý Hauerův hlas. Admirál překonal strach a zlobu a přiblížil se k Luigimu a nahlížel mu přes rameno.
"Ano, já."
"Proč... proboha? Nechápu..."
"Izoluju jejich skupinky. Vidíte?" zaklepal prstem na skříň. "V jedenáctce jsou shromážděni vaši lidé, většina z nich. Hlídají je dva muži. Víc nebylo třeba... Kdykoli mohli povolat posily."
"Teď už nemohou..."
"Přesně tak. Dávám pokyn, aby vaši lidé oba strážné zlikvidovali."
"Jak to..."
"Nepochopil byste to, Hauere."
Čekal. Vnitřním zrakem sledoval krátký zápas, který na palubě jedenáctého sektoru vypukl. Bylo pro něho hračkou vygenerovat Hauerův hlas a dát mu zaznít v reproduktorech:
"Hovoří k vám velitel... Nařizuji: okamžitý odpor, likvidace zločinců!"
Čas plynul. Trubice v novém seskupení se začaly k sobě znovu přibližovat.
"Vidíte?" říkal Luigi. "Jedenáctý a osmý sektor teď spolu sousedí... Už se spojily. Otevírám přechody. Vaši muži mají převahu. Navíc Gozzo a jeho lidé jsou dezorientovaní. Nevědí ani kde jsou, ani co mají dělat."
Odmlčel se. Znovu musel vygenerovat Hauerův hlas. Bavilo ho to. Přátelé z gildy čarodějů by mu jistě zatleskali, kdyby ho mohli sledovat při práci. Pěknej fór... zahrát si na admirála! Tím spíš, když admirál puká vztekem.
Minuty plynuly.
"Co se děje?" ozval se admirál Hauer.
"Co?" obrátil se k němu Luigi s úsměvem. "Zvítězili jsme."
"Jak to můžete vědět?"
"Chcete se o tom přesvědčit? Vracíme se na palubu... vaší lodi, pane admirále."
"Počkat, počkat, nedostali jsme žádný pokyn, musíme vyčkat..."
Luigi se od něho odvrátil. Trubicová loď byla znovu zkompletovaná a jen cvičené oko by postřehlo, že je to docela jiná loď než před dvaceti minutami. Teď nastane ten třetí správný okamžik.
Luigi otevřel průchody.
Z hlediska mužů z Komanda vypadalo všechno úplně stejně jako předtím. Jenom konfigurace byla jiná.
V té předešlé konfiguraci spolu souvisely sektory vyhrazené pro posádku.
Teď to bylo jinak.
Luigi provázal obytné a provozní sektory.
Znamenalo to, že provázal život se smrtí a jakmile někdo otevře průchod, život se smrtí se porvou a smrt jako vždy zvítězí.
Muži z Komanda byli rozmístěni v pěti trubicích a teď postupně hynuli v žáru a radiaci a vakuu a agresivních plynech.
Luigi počkal, až bude po všem.
Výsadkový člun se zatím přiblížil k přístavišti velitelského sektoru.
To, co bylo vidět na skrínu, už byla animace trubicového křižníku. Luigi přepnul na video. Posádka člunu spatřila na skrínu vrata přístaviště, která se pomalu otevírala. Uvnitř komory planulo příjemně žlutavé světlo. Člun vplul dovnitř a spočinul na podpěrách.
Vrata se za nimi zavřela a kompresory natlakovaly komoru atmosférou.
Luigi vzdychl. První úkol v nové roli Stvořitele dokončil, dejme tomu, s výsledkem uspokojivým.
Obrátil se k admirálovi Hauerovi a usmál se.
"Trubicový křižník Princ Albert je opět váš, admirále Hauere."

10.
Admirál se znovu ujal funkce a energicky řídil další operace. Jeho muži měli ztráty, ovšem porážka Komanda byla absolutní. Přežili jen dva muži a ti byli uzavřeni v cele pod ozbrojenou stráží. Admirál svěřil Luigimu důležitý úkol. Bylo nutno znovu přestavit trubicový křižník do původní konfigurace, aby byl zase plně funkční jako před útokem.

Souběžně probíhalo vyšetřování. Hauer chtěl vědět, jak se muži z Komanda na palubu dostali. Oba zajatci byli podrobeni přísným výslechům a psychickým sondám. Výsledky vyšetřování byly samozřejmě tajné, ovšem mezi posádkou se šeptalo, že nejsou valné.
Luigi byl šťastný - dokud směl pracovat. To ovšem netrvalo dlouho. Jakmile se navrátily normální poměry, povinnosti pro něho skončily. Cítil se velice nesvůj, protože členové posádky ho okukovali jako nějaké divné zvíře a dávali najevo, že ho nehodlají přijmout mezi sebe. Cekal, že ho admirál pověří nějakou funkcí, přál by si stát se informatikem. Naposledy však admirála viděl po návratu na loď, Hauer mu poděkoval, ne moc srdečně, a dal mu pracovní úkoly. Pak už si pro něho nenašel čas. Mrzelo ho, že se mu vyhýbala i Sandra -jinak si nedovedl vysvětlit, proč se s ní nemohl setkat.
Tak uplynulo několik dní.
Další den plný pochyb a planých očekávání skončil a Luigi Odpadlík usínal na tvrdém lůžku ve své kabině. Věděl, že se propadá do spánku, který ho neosvěží. Bylo mu bídně.
Něčí šepot ho vytrhl z mrákot.
"Luigi... To jsem já... Sandra..."
"Kde jsi?"
"Jsem v přístavišti. Musíš okamžitě pryč."
"Cože?"
"Rychle sem přijď. Ale pozor... Koridory jsou hlídané... Musím končit."
Sandra! Proč zrovna teď? Proč zrovna tam, v přístavišti výsadkových člunů?
Luigi Odpadlik, čaroděj v hodnosti Stvořitele, soustředil veškeré schopnosti, aby prohlédl loď, svoji loď, aby prohlédl sebe sama.
Viděl ozbrojené stráže v koridoru před ubikacemi. Viděl další muže na transportéru, blížili se k jeho sektoru. Navštívil admirálovu pracovnu, viděl Hauera, viděl i jeho důstojníky a slyšel, co si povídají. A spatřil i Sandru, přikrčenou za vysokozdvižným vozíkem v přístavišti. Hned se vydal na cestu.
Připomněl si chvíle, kdy se vetřel jako černý pasažér na Prince Alberta. Byl pouhým učněm a musel prolézat vzduchotechnikou a kabelovými tunely jako krysa. Teď to bylo jiné. Díky tomu, že přesně věděl o pozici každého strážného, procházel lodí zcela bezpečně, přestupoval ze zdviží na transportéry v přesně časovaném sledu prodlev a rychlých postupů.
Konečně byl u Sandry.
"Můj strýc..." vzlykla.
"Já vím. Zradil mě. Vyšetřovací komise uzavřela případ. Budu obviněn, že jsem piráty Komanda vpustil na palubu Prince Alberta já."
"Ty to víš?"
"Ovšem."
"Jenže já vím ještě víc... Máš být popraven!"
"Cože?"
"Společnost se dohodla s vedením Komanda. Potřebují obětního beránka. Někoho, kdo poškodil obě strany. Společnost tě nechá zabít, protože jsi pustil Komando na palubu. Komando tě nechá zabít, protože jsi zahubil jeho výsadek. Musíš okamžitě pryč."
"Výsadkovým člunem?"
"Jsi přece čaroděj, jsi Stvořitel, dokážeš si poradit..."
"Nemohu všechno, Sandro..." řekl smutně. "Z paraprostoru se výsadkovým člunem nedostane nikdo, ani Stvořitel."
Hluk.
Luigi si uvědomil, že po celou dobu, kdy hovořil se Sandrou, přestal vnímat organismus lodi. Hlídky zatím zjistily, že jeho kajuta je prázdná. A teď jsou tady.
Zase ten pohled do blyštivých plošek emitorů.
Admirál Hauer vešel, vznosný, jako kdyby mu uniforma přidala dvacet centimetrů na výšce.
"Luigi zvaný Odpadlik, jste odsouzen k trestu smrti, který bude proveden okamžitě," kázal admirál. Strážní se zmocnili křičící Sandry a odvlekli ji pryč. Další ozbrojenci popadli Luigiho za ruce. "Poprava proběhne podle tradice."
Výmetnice, napadlo Luigiho. Dají ho do výmetnice odpadu a stlačené bioplyny separované z atmosféry lodi ho vyhodí na mráz. Říkalo se tomu vyprdnutí. Aby se neudusil, dají ho do skafandru. Přesně ten druh humanismu, který prodlužuje utrpení.
Díval se na Hauera. Admirál uhnul očima.
Zase jedno vítězství, které je k ničemu, pomyslil si Luigi.
Bez odporu se nechal odvést. Nevzpíral se, když ho soukali do skafandru. Ulehl do výmetnice. Zhaslo světlo. Uslyšel sykot bioplynu. Pak sykot ustal, chvilku bylo ticho, ozvala se rána, ohromné přetížení ho takřka zbavilo vědomí a když se opět probral z červených mlh před očima, podruhé v životě viděl Prince Alberta zvenčí, tentokrát ne už na skrínu, nýbrž za průzorem skafandru, obrovské těleso obklopené houštinami hvězd.
Luigi se usmál.
Admirál si myslí, že tu budu dlouho umírat v agónii. Ovšem nezná schopnosti Stvořitele.
K té základní patří schopnost zahubit sama sebe. Použil ji.

11.
"Kde jsem?" zašeptal Luigi.

"Mezi svými, Odpadlíku," zaslechl důvěrně známý has.
Otočil hlavu a spatřil čaroděje Cromagnonce! Vedle něho se šklebil Godzillka a opodál dřepěl Černý netopýr a pil z termosky cosi, čemu říkal černá káva.
"Kde jste se tu vzali?"
Cromagnonec pomohl Odpadlíkovi si sednout.
"Když jsi zdrhnul, Luigi, tedy promiň, Odpadlíku, řekli jsme si, že to není tak špatný nápad. Sledovali jsme tě."
"Vy jste věděli..."
"Ovšem, že věděli! Měli jsme tě jako na dlani."
Luigi se rozpomněl.
"Ty dveře ve výtahu..."
Dveře, které se měly zavírat dvě a půl vteřiny a zavřely se o celou jednu vteřinu dřív a to zachránilo jemu a jistě i Sandře život.
"To zařídil tady Velký Satan," ukázal Cromagnonec palcem přes rameno. Byli tu všichni, gilda čarodějů, parta kluků, kterým se hlupáci smáli, že jsou ježatí a vyjevení a ušatí a nikdo nevěděl, jaká úžasná moc se ukrývá v jejich ježatých hlavách.
"Víte taky o Mistrovi... o Uzurpátorovi...?"
"Ano. Víme, že ti předal své umění, Odpadlíku, že ti dal jméno a to je ještě cennější. Jsme tady a jsme tu pro tebe. Povedeš nás."
Odpadlík... Zamrazilo ho. Pořád mu tak říkají.
"Kde to jsme?"
Úsměv. Cromagnonec měl křivé zuby a musel nosit rovnátka.
"Přepadová loď Komanda. Momentálně na listině postrádaného materiálu. Řekli jsme si, co dokážou ty řepy z Komanda, dokážeme taky, nepozorovaně se přiblížit k Princi Albertovi!"
Smích.
Jen Luigi Odpadlík se nesmál.
"Princ Albert..."
"Je tady. Kdybys vystrčil ruku z okna, mohl by ses ho dotknout. Ale neradím ti to."
Princ Albert... A na jeho palubě Sandra. A taky Hauer a celá ta banda pitomců, která nemá tušení, že odplata je tak blízko.
Sandra čeká. Jistě čeká, určitě tuší, že Luigi žije.
"Jdeme na to," řekl Luigi.
"Jasně, Odpadlíku."
Usmál se.
Teprve teď si plně a se všemi důsledky uvědomil, že může být na to jméno pyšný.
I ostatní se smáli.
Zvláštní...
Ve stejnou chvíli ve své kabině plakala Sandra. A v admirálské kajutě se smál admirál Hauer.
Ani ne za půl hodiny to bylo naopak.
Ilustroval Jan Štěpánek